

PIECZĘĆ BOGA I ZNAMIEŃ BESTII (CZ. II)

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 10 czerwca

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ap 12,6-14; Dn 7,25; 2 Tes 2,3-4; Pwt 6,8; 11,18; Wj 20,8-11.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Jeśli kto jest przeznaczony do niewoli, do niewoli pójdzie; jeśli kto zabija mieczem, musi sam zginąć od miecza. Tu się okaże wytrwanie i wiara świętych” (Ap 13,10).

W piętnastym wieku w alpejskich dolinach Piemontu⁵⁸ mieszkali chrześcijanie zwani waldensami. Byli zdecydowani, by dochować wierności biblijnej wierze. Za to, że trwali w lojalności wobec Chrystusa, byli straszliwie prześladowani. W 1488 roku waldensi w Dolinie Loyse zostali za swoją wiarę brutalnie zamordowani przez rzymski Kościół.

Kolejna fala prześladowań nadeszła w siedemnastym wieku, gdy książę Sabaudii wysłał ośmiotysięczną armię na teren zamieszkały przez waldensów i zażądał, by miejscowa ludność kwaterowała jego żołnierzy w swoich domach. Waldensi w dobrej wierze spełnili żądanie, ale był to jedynie podstęp dający napastnikom łatwy dostęp do ofiar. 24 kwietnia 1655 roku o godzinie czwartej nad ranem rozpoczęła się rzeź, której ofiarą padło ponad cztery tysiące niewinnych ludzi.

Niestety, podobna historia często się powtarza. Proroctwo o *znamieniu bestii* wskazuje na ostatnie ogniwo w łańcuchu bezbożności religijnych prześladowań ciągnących się przez wszystkie wieki. Podobnie jak to było z prześladowaniami w przeszłości, terror w czasie końca będzie obliczony na to, by zmusić wszystkich do przyjęcia narzuconego systemu fałszywych wierzeń i fałszywego kultu. Jednak nawet wtedy Bóg będzie miał swój lud, który się nie podda.

⁵⁸ Piemont — kraina historyczna i region administracyjny w północno-zachodnich Włoszech. Od zachodu graniczy z Francją, a od północy ze Szwajcarią. W okresie od jedenastego do piętnastego wieku był podzielony na pięć jednostek terytorialnych, a jedną z nich była Sabaudia. W piętnastym wieku został ponownie zjednoczony, tworząc Księstwo Sabaudii-Piemontu (*przyp. red.*).

Jak zauważyliśmy wcześniej, moc nazwana bestią w 13. i 14. rozdziale *Apokalipsy Jana* symbolizuje ogólnoświatowy system fałszywego kultu. Ale to nie wszystko.

Przeczytaj Ap 13,5; 12,6,14; Dn 7,25. Jak długo owa moc miała dominować na scenie religijnej w minionych wiekach?

Owa bestia miała działać ze szczególną mocą w ściśle określonym czasie w dziejach świata. W biblijnych prorocत्वach zawierających historyczne okresy i daty rzeczywiste lata są podane jako symboliczne dni. W Lb 14,34 Bóg mówi do Izraelitów:

— „Według liczby dni, w ciągu których badaliście tę ziemię, a było ich czterdzieści, dzień licząc za rok, będziecie ponosić karę za wasze winy przez czterdzieści lat”.

W ten sposób ustanowiona została biblijna zasada *dzień za rok*, mająca zastosowanie także w biblijnych prorocत्वach. Prorokowi Ezechielowi Bóg oświadczył:

— „Wyznaczam ci po jednym dniu za każdy rok” (Ez 4,6).

Ta zasada bezbłędnie sprawdza się w interpretowaniu biblijnych prorocत्व odnoszących się do historycznego czasu, takich jak prorocत्व o siedemdziesięciu tygodniach w Dn 9,24-27. Obliczając okres wymieniony w Ap 13,5 jako czterdzieści dwa miesiące, zgodnie ze starożytną hebrajską regułą licząc miesiąc jako trzydzieści dni, otrzymujemy tysiąc dwieście sześćdziesiąt prorocत्वych dni, czyli rzeczywistych lat. Starożytne kalendarze zwykle miały 360 dni w roku.

W czwartym wieku rzymski cesarz Konstantyn Wielki zalegalizował chrześcijaństwo na terenie całego Cesarstwa Rzymskiego. Gdy w 330 roku przeniósł stolicę do Bizancjum (Konstantynopola), by zjednoczyć wschodnią i zachodnią część swojego imperium, w Rzymie powstała polityczna pustka. Tę pustkę wypełniło papieństwo. Biskup Rzymu stał się nie tylko wpływowym przywódcą religijnym, ale także ważną figurą polityczną uznawaną w Europie. W 538 roku bizantyński cesarz Justynian Wielki oficjalnie uznał rolę rzymskiego biskupa w obronie wiary. Kościół rzymski posiadał ogromne wpływy w latach 538-1798, w tym w okresie strasznych prześladowań wspomnianych na początku tej lekcji. W 1798 roku ten proroczy okres dominacji papieństwa dobiegł końca, gdy napoleoński generał Louis A. Berthier aresztował papieża.

Francuscy żołnierze pojмали Piusa VI, bezceremonialnie usuwając go z papieckiego tronu. Cios zadany wówczas papieństwu był dotkliwy, ale jak zapowiada Ap 13,12, ta pozornie śmiertelna rana miała się wygoić, a świat ma na nowo doświadczyć działania papieskiej potęgi, i to w niemalym stopniu.

Zastanów się nad tym, jak zdumiewające jest zjawisko biblijnego prorocтва i jak dobitnie świadczy o wiedzy Boga sięgającej w przyszłość. Jak ten fakt uczy nas, że możemy ufać obietnicom Pana, także tym, które jeszcze się nie wypełniły?

Przeczytaj 2 Tes 2,3-4.9-12. Co apostoł Paweł przepowiedział w związku z czasem końca? Jakie podał charakterystyczne cechy potęgi przeciwstawiającej się Bogu?

Apostoł Paweł ostrzegł społeczność chrześcijańską przed *odstępstwem* od prawdy Słowa Bożego. Martwiły go nasiona odstępstwa dające o sobie znać w Kościele nowotestamentowym, a mające wzrosnąć w kolejnych wiekach i wydać plon przed powtórny przyjściem Chrystusa. Fałszywa ewangelia miała zostać wprowadzona do Kościoła i wypaczyć prawdę objawioną w Słowie Bożym.

To szatan jest motorem odstępstwa. On jest prawdziwym *człowiekiem niegodziwości*, który usiłuje wywyżżyć się „ponad wszystko, co się zwie Bogiem...” i zasiąść w „...świątyni Bożej” (2 Tes 2,4). Ale ten arcyzłodzielec działa za pośrednictwem ludzkich instytucji, by realizować swoje cele na ziemi. Cechy szczególne podane w *Księdze Daniela* i *Apokalipsie Jana* świadczą, że mały róg z 7. rozdziału *Księgi Daniela*, bestia z 13. i 14. rozdziału *Apokalipsy Jana* i *niegodziwiec* z 2. rozdziału 2. *Listu do Tesaloniczan* oznaczają tę samą instytucję.

Adwentystyczny komentarz biblijny wyjaśnia to następująco: „Porównanie z prorocstwem *Księgi Daniela* o błuźnierczej mocy, która zajęła miejsce pogańskiego Rzymu (...), oraz z opisem bestii podobnej do pantery w *Apokalipsie Jana* (...) wskazuje wiele podobieństw w tych trzech opisach [małego rogu, bestii i niegodziwca]. To prowadzi nas do wniosku, że Daniel, Paweł i Jan mówią o tej samej instytucji, (...) papiestwie”⁵⁹.

Jest to bardzo ważne, byśmy pamiętali, że prorocтва biblijne opisują system religijny sprzeciwiający się Słowu Bożemu, zastępujący ewangelię ludzką tradycją i odwodzący ludzi od prawdy objawionej w *Biblii*. Prorocтва te zostały dane przez Boga, który miłuje ludzi niepojętą miłością i pragnie ich przygotować na powtórne przyjście Jezusa. Słowa te są krytyką instytucji religijnych, które pozostają w opozycji do Słowa Bożego, ale niekoniecznie potępieniem dla poszczególnych osób związanych z tymi instytucjami (zob. Ap 18,4). Nasze przesłanie dotyczy systemu, który zwodzi miliony ludzi. Ci ludzie, choć zwiędzeni, są umiłowani przez Chrystusa. Musimy zawsze o tym pamiętać i traktować ich w sposób odpowiadający tej prawdzie.

„Wszystko więc, co byście chcieli, żeby wam ludzie czynili, i wy im czyńcie. Albowiem to jest [istota] Prawa i Proroków” (Mt 7,12 BT). Jak powinniśmy stosować tę zasadę, gdy poruszamy kwestię bestii opisanej w 13. i 14. rozdziale *Apokalipsy Jana*?

⁵⁹ *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, t. 7, Hagerstown 1980, s. 271.

Badania wskazują drastyczny zanik zaufania do instytucji i władz. Miliony ludzi zadają sobie pytanie:

— Kto ma moralny mandat do kierowania światem?

Proroctwa *Apokalipsy Jana* wskazują potęgę nazwaną bestią jako tę, która w ramach religijno-politycznej unii zostanie uznana za instytucję mogącą wypełnić tę rolę.

Przeczytaj Ap 17,12-14. Jak Jan opisuje te ostatnie sceny w dziejach świata? Jaki przejmujący kontrast został ukazany w tym opisie?

W tym fragmencie księgi Jan podkreśla trzy istotne rzeczy. Po pierwsze potęgi polityczne będą *jednej myśli* oraz *oddadzą moc i władzę swoją bestii*. Po drugie to sprzysiężenie fałszu toczyć będzie walkę z Barankiem, Jezusem Chrystusem. Po trzecie w ostatnim konflikcie na ziemi Chrystus i Jego wyznawcy zwyciężą. Bestia poniesie klęskę.

Czy zastanawiałeś się, jaką strategią diabeł posłuży się, by zjednoczyć państwa i narody? Historia często się powtarza. Cenną lekcją dla nas jest upadek Cesarstwa Rzymskiego. Gdy inwazja germańskich plemion z północy zagroziła zachodniej Europie, rzymski cesarz Konstantyn Wielki zwrócił się ku religii. Autorytet Kościoła połączony z władzą państwa stał się narzędziem niezbędnym Konstantynowi Wielkiemu. Ciągłe wzmacnianie świętości niedzieli w czwartym wieku po Chrystusie było wykalkulowanym politycznym i religijnym posunięciem mającym na celu zjednoczenie imperium w obliczu nadchodzącego kryzysu. Konstantyn Wielki chciał zjednoczyć swoje imperium, a Kościół rzymski usiłował je nawrócić na swoje łono. Angielski historyk Arthur Weigall (1880-1934) stwierdził jasno: „Kościół zrobił z niedzieli dzień święty (...) głównie dlatego, że był to cotygodniowy dzień słońca. Już wówczas zwyczajem rzymskiego chrześcijaństwa było przejmowanie pogańskich świąt wpisanych w tradycję narodów i nadawanie im chrześcijańskiego znaczenia”⁶⁰.

W czasie wielkiego kryzysu, gdy cała ludzkość jest przerażona, cierpiąca i pełna obaw, wszyscy rozpaczliwie oczekują kogoś, kto przywróci stabilność i poczucie bezpieczeństwa. Tak w przeszłości rodziły się tyranie i nie ma powodu sądzić, że tym razem będzie inaczej. Według proroctwa jakiegoś czynnik doprowadzą do nadejścia tych ostatecznych wydarzeń.

Choć trudno przewidzieć, jak to wszystko się rozegra, świat już przekonał się, że wielkie zmiany mogą następować w szybkim tempie. Nie znamy szczegółów, ale musimy być gotowi na to, co ma nastąpić.

⁶⁰ Arthur Weigall, *The Paganism in Our Christianity*, Nowy Jork 1928, s. 145.

Przeczytaj Ap 14,9 i porównaj z Ap 14,12. Gdzie umieszczane jest znamię bestii? (Zob. Pwt 6,8; 11,18). Jakie dwie cechy różnią lud Boży od tych, którzy przyjęli znamię bestii?

Jedni czczą bestię, a drudzy przestrzegają przykazań Bożych (w tym czwartego przykazania, które bestia usiłuje zmienić) i mają wiarę Jezusa. Oto różnica. Działając za pośrednictwem *bestii z morza* i *bestii z ziemi*, diabeł usiłuje podkopać autorytet Boga przez atakowanie soboty, która jest sednem oddawania czci Bogu. Znamię bestii jest umieszczane na czole albo na ręce. Czoło jest symbolem umysłu, od którego zależy sumienie, zdolność rozumowania i osąd moralny. Ręka zaś jest symbolem działania i czynów.

Nadchodzi dzień, bliższy niż nam się wydaje, gdy wydane zostanie prawo ograniczające wolność religijną. Ci, którzy sumiennie podążają za Słowem Bożym i świętują prawdziwy dzień odpoczynku ustanowiony przez Stwórcę, zostaną uznani za wrogów jedności i nieprzyjaciół ludzkości.

„Ci, którzy czczą biblijny szabat, zostaną określani mianem wrogów prawa i porządku, łamiących moralne zasady społeczeństwa, powodujących anarchię i korupcję oraz ściągających na świat gniew Boży. Wrażliwość ich sumienia zostanie potraktowana jako upór, zaciętość i pogarda wobec autorytetu. Zostaną oskarżeni o propagowanie niezadowolenia wobec władz”⁶¹.

Kościół rzymski utrzymuje, że niedziela jest *znakiem* jego kościelnego autorytetu. „Oczywiście, Kościół katolicki utrzymuje, że dokonał tej zmiany. (...). To dokonanie jest znakiem jego kościelnej władzy i autorytetu w sprawach religii”⁶².

Apokalipsa Jana zapowiada, że w przyszłości, gdy nastąpi ogólnoświatowy kryzys, dojdzie do radykalnego przekształcenia politycznego, społecznego, religijnego i moralnego, w ramach którego świętowanie niedzieli zostanie narzucone pod przymusem i stanie się *znamieniem bestii*. Nie wiemy, jak do tego dojdzie. *Pismo Święte* podaje nam jedynie główne zarysy, ale wystarczą one, byśmy zrozumieli, że szczytowy okres wielkiego boju będzie sporem o to, czy należy czcić bestię, czy oddawać cześć Stwórcy. Sobota, siódmy dzień tygodnia, będzie w tym sporze odgrywać główną rolę.

W jaki sposób ludzkość zawsze dzieliła się na tych, którzy byli po stronie Boga, oraz na tych, którzy podążali za szatanem? Dlaczego nie ma neutralnego stanowiska? Jak możemy się upewnić, po czyjej jesteśmy stronie?

⁶¹ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2019, s. 357.

⁶² *The American Catholic Quarterly Review* 1/1883.

Już teraz tworzona jest scena nadchodzącego prześladowania. 6 czerwca 2012 roku papież Benedykt XVI skierował do piętnastu tysięcy wiernych zebranych na Placu Świętego Piotra w Rzymie apel o świętowanie niedzieli jako dnia odpoczynku dla wszystkich, aby ludzie mogli mieć możliwość spędzania tego dnia z rodziną i Bogiem. Powiedział:

— „Broniąc niedzieli, bronimy ludzkiej wolności”⁶³.

Nie jest to oczywiście jednoznaczne z domaganiem się, by każdy świętował ten dzień w przeciwieństwie do biblijnej soboty, ale wskazuje, że kwestia niedzieli jako *dnia odpoczynku* jest zdecydowanie podnoszona już teraz. Prędzej czy później zostanie przyjęte odpowiednie prawo, a ci, którzy sumiennie podążają za Słowem Bożym i świętują prawdziwy biblijny dzień odpoczynku, sobotę, zostaną uznani za szkodników i wrogów społeczeństwa.

W tym trudnym czasie wierny lud Boga dzięki Jego łasce i w Jego mocy będzie trwał przy swoich przekonaniach i podążał za Nim. Wierni Boży nie ulegną presji społecznej.

W przeciwieństwie do znamienia bestii otrzymają oni pieczęć Boga. Pieczęcie były używane w starożytności do potwierdzania autentyczności oficjalnych dokumentów. Należy oczekiwać, że prawo Boże zawiera pieczęć Boga. Starożytne pieczęcie były szczególnymi widzialnymi znakami. U proroka Izajasza czytamy: „Zwiąż to świadectwo, zapieczętuj prawo wśród moich uczniów” (Iz 8,16 UBG).

Przeczytaj Wj 20,8-11. Jakie elementy biblijnej pieczęci są zawarte w przykazaniu sobotnim? Czym różni się ono od pozostałych przykazań?

Czwarte przykazanie dekalogu zawiera trzy elementy autentycznej pieczęci. Po pierwsze imię Pieczętującego: *Jahwe, Bóg twój* (zob. Wj 20,10 BKR). Po drugie tytuł uprawniający Pieczętującego: „Jahwe (...) stwarzał...” (Wj 20,11 BKR), a zatem jest Stwórcą. Po trzecie terytorium panowania Pieczętującego: Niebo, ziemia, „morze i wszystko, co one zawierają” (Wj 20,11 BKR). Według Ap 7,1-3 pieczęć Boga jest umieszczana wyłącznie na czole, które jest symbolem umysłu. Jezus szanuje naszą wolność wyboru. Zaprasza nas, byśmy pozwolili Mu kształtować nasz umysł przez Ducha Świętego. On pragnie, byśmy w sposób niewzruszony zakotwiczyli się wiarą w Słowie Bożym (zob. Ef 4,30). Tak więc rozumiemy, że wierni to ci, którzy „przestrzegają przykazań Bożych i wiary Jezusa” (Ap 14,12), a wśród tych przykazań przestrzegają także czwarte przykazanie, właśnie to, które bestia usiłowała zmienić (zob. Dn 7,25).

Jakie trendy dostrzegasz obecnie, które rozwinięte mogą doprowadzić do ograniczenia wolności religijnej? Co stoi na przeszkodzie takiemu ograniczeniu?

⁶³ <https://todayscatholic.org/sundays-must-be-a-day-of-rest-dedicated-to-god-family-pope-says/>, dostęp 5.12.20022 (przyj. red.).

DO DALSZEGO STUDIUM

„Gdy protestantyzm wyciągnie swoją rękę nad przepaścią, by uchwycić rękę rzymskiej mocy, gdy wyciągnie rękę nad otchłanią, by uchwycić dłoń spirytyzmu, oraz gdy pod wpływem tej potrójnej unii nasz kraj złamie zasady konstytucji, opartej na protestantyzmie i republikanizmie, i przygotuje grunt do propagowania papieskiego błędu i zwiedzenia, wówczas możemy być pewni, że nadszedł czas na szatańskie cuda i że koniec jest bliski”⁶⁴.

„Przejawialiśmy skłonność do przeoczenia faktu, iż niedziela jest dniem kultu przeciwnych sił (...) w linii historii przedstawionej w *Apokalipsie Jana*. Niedziela jest bardzo ważnym symbolem objawiającym niesamowity spryt i przebiegłość smoka. (...) Ta (...) zmiana prawa Bożego wyraża w jednym prostym dokonaniu całą esencję nienawiści smoka do Boga leżącej u podstaw wielkiego boju. Jest po prostu niezwykle zwodnicza. Smok usiłował zająć miejsce Boga we wszechświecie, przedstawiając siebie jako prawdziwy obiekt czci oraz twierdząc, że prawo Boże jest niesprawiedliwe i powinno zostać zmienione. Smok usiłuje więc zmienić prawo w tym punkcie dekalogu, w którym Bóg jest identyfikowany jako Stwórca i Odkupiciel, jedyny godny czci (zob. Wj 20,8-11; Pwt 5,1-33; por. Ap 4,11; 5,9.13-14). Zmiana prawa ukazuje nie tylko nienawiść smoka do woli Pana (prawa), ale także próbę zajęcia miejsca Boga przez stanie się obiektem czci. (...). Upowszechnienie tej zmiany w prawie ma mu zapewnić zwycięstwo”⁶⁵.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Choć prowadzimy życie, spodziewając się, a nawet oczekując ostatecznych wydarzeń, dlaczego nie powinniśmy wyznaczać dat powrotu Pana, dlaczego musimy stronić od fanatyzmu i dlaczego nie powinniśmy oddawać się spekulacjom w tych sprawach, które nie zostały objawione w natchnionych źródłach? Jakie niebezpieczeństwa pociągają za sobą fanatyczna postawa i takież działania. Jaki jest skutek głoszenia przepowiedni, które się nie spełniają?

2. Choć musimy unikać niewłaściwych postaw i działań wspomnianych w poprzednim pytaniu, jak powinniśmy odpowiedzieć tym, którzy twierdzą, że nasz scenariusz wydarzeń związanych ze *znamieniem bestii*, w tym prześladowania, nie może się spełnić, bo wydaje się niemożliwy w obecnym stanie świadomości ludzkości? Dlaczego takie rozumowanie, choć pozornie sensowne, jest z gruntu błędne? (Przecież minione lata nauczyły nas, jak szybko świat i ludzkość mogą się zmienić pod wpływem nieprzewidzianych wydarzeń).

⁶⁴ Ellen G. White, *Wydarzenia czasów końca*, wyd. 2, Warszawa 2007, s. 89.

⁶⁵ Ángel Manuel Rodríguez, *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*, nieopublikowany materiał, s. 53-54.